

zatnak a kormány mostani üzletpolitikájához, de az állam iskolájában jó tanulók lettek. Ezt úgy értem, hogy a kormány az az önkormányzatok politikája egyenes arányosságban van. Minél több terhet ró rájuk a kormány, másik oldalról az önkormányzat is úgy növeli adóit.

Egyszerűen a többi vállalkozó névében is ki merem jelenteni, a lakosság annyira elszegényedett, hogy csak ugyanannyi forgalmat tudunk produkálni most, mint több évvel ezelőtt.

Az inotai emberekről annyit, hogy én itt nőttem fel, együtt szenvedtünk, örültünk, úgy fogadom el őket, amilyenek. Szeretem őket, mert különben már, vagy nem élnék itt, vagy nem itt dolgoznék.

A lakótelepen is megpróbálkoztam az ABC-vel, de a magas járulékos költségek (havi 140 ezer forint) miatt sajnos fel kellett adnom egy lényegesen kisebb, gyengébb színvonalú üzlethelyiségre.

Azért nem hagytam itt a lakótelepet sem, mert szeretek segíteni az embereken, még ha ez nem is annyira jövedelmező. Most, ha elköltöztem volna, ismét bolt nélkül maradt volna a lakótelep.

Látom, nagyon sok az idős, a fiatalok vagy kint építettek a faluban, vagy elköltöztek Várpalotára. Ha belegondolok szegény öregeknek busszal kéne elmenni vásárolni, a napi kenyeret és tejet megvenni – szinte beleborzadok.

Így sokat kell nekik utazni egyéb ügyeik intézése végett, ami idős korban nem csekélység. A lakótelep – mióta a kóhó és erőmű szinte mindent átadott az önkormányzatnak, illetve levették a kezüket – nagyon elhanyagolt. A parkok, a fák, a pihenési alkalmatosságok csak akkor vannak rendbetéve, ha a lakók karbantartják. Ezért itt nincs is aki

feltesse pl. a PANNONKER, nemhogy nem adoz rá egy fillért sem, de még a bolti ártéri díjat sem csökkentti.

Az elmúlt nyaranta megpezdült itt az élet, amíg a strand nyitva volt, de még ezt is megvonták tőlünk. Sokszor úgy tűnik mint-ha lakatlan lenne.

A faluban talán éppen most kezdődik valami, nem biztos, lehet, hogy csak úgy tűnik. Amikor én gyerek voltam, ennek a falunak a 48-as utcával vége volt. Nem voltak új utcák. Abban az időben itt voltak kevesek a fiatalok.

A kultúrházban – amit az emberek saját kezükkel építettek, ide tartozott a Faluház és a mostani ABC is – színvonalas programok voltak. A veszprémi gimnazisták színjátszó csoportja minden hétfőn színelőadást tartott. Hetente egyszer mozi volt, s gyakran tartottak bálakat. Az egész műsorösszeállítás hívós volt.

Szinte minden műsornál az a nagy tágas helyiség tele volt, s mégis elvették azzal az indokkal, hogy nincs kihasználva. Úgy érzem, talán akkor lett vége Inotának.

A velem egykorúak biztosan emlékeznek rá, hogy hétfőeken akár táncolni, vagy mozizni akartunk, itt mindig jól éreztük magunkat. Ennek ellenére a mostani fiatalok utazhatnak Palotára a füstös kocsmákban szervezett italgözös diszkókba.

Mi a véleményem a két önkormányzat szétválásáról? Nem nagyon gondoltam még ezen. Egyébként is politikamentes életet élek, ha lehet nem nagyon bonyolódom bele. Nem tudom, mekkora apparátust igényelne, illetve milyen költségek terhelnék a lakosokat. Ha a környező falvakat vesszük példának, akkor nincs ellenemre, de ha a városból helyezik át ide az apparátust, akkor csöbörből vödörbe,

Monológ

Egy falubéli polgárral találkoztam az utcán. Ő megszólított és beszélgetésbe elegyedek velem: A minap összefutott egy volt kollégájával, akit létszámfeleltetnek minősítettek a munkahelyén és elbocsátották. (Nem véletlenül történt, mivel kétszer egymás után ittasnak találták!)

A volt kolléga éppen a Polgármesteri Hivatalból jött – szintén nem józanul – és mutogatta határozatát a munkanélküli segélyéről.

A falubéli kijelentésére, hogy csak jobb és biztosabb volt a régi munkahelyed, az „újdonsült” munkanélküli nyomdafestéket nem tűrő hangnemen és modorral illette volt kollégáját, aki jogosan felháborodott.

Normális hangnemben a fenti véleménynyilvánítás így szólhatna: boldog lennék hajnali ötkor felkelni, a napi

pálinkát elszalasztani azért a 2000-3000 Ft-os fizetékülönbségért! Nem is beszélve a volt kollégákról, akik nem voltak hajlandók fél napokat üldögélni velem a kocsmában, és nem is adták kölcsönt mindig, amikor kértem! Istén verte egy élet volt az, hiszen pont akkor szondáztak meg, amikor észrevettem rajtam, hogy ittas vagyok!

Bezzeg most (várpalotai lakos lévén) dicséri önkormányzatát, mivel minden hónapban megkapja munkanélküli segélyét és még rendkívüli segélyt is megítéltek részére, mely saját véleménye szerint nem járna, de jól átvertem őket a hivatalban.

Egy szó, mint száz, most senki sem piszkál, nem szondáztat és minden nap van egy jó barát, aki éppen aznap kapja rendszeres, illetve rendkívüli segélyét. És ez így jó! ÉS EZ ÍGY JÓ??

1995. július 12.

A Május 17-én megalakult Inotáért Baráti Kör a fenti időpontban tartott gyűlésén bejelentette és megköszönte tagjainak, hogy nem csak ígértek, hanem tettek is falujukért. Ezen a keddi délutánon tartották a soros közgyűlésüket, amelyen megtekintették a Faluház mögötti területen elkészített parkot és szalonnasütőt.

A fenti munkálatok – ahogy a közgyűlésen megbeszélésként – nem kívántak óriási energiát, de minden ráérő tagnak be kellett segítenie valamilyen módon.

Azért írom ezt ilyen részletesen, mert elég volt két hónap, hogy történjen valami a falu életében, melynek során senki sem emlegetett anyagiakat még utólag sem. Pedig mint tudjuk a „szél sem fúj ingyen”.

A várpalotai önkormányzatnak a Faluház parkjának az elkészítése megvalósítása bizonyára több évébe és rendkívül magas anyagi ráfordításába került volna.

Igaz, a szalonnasütőt nem építész tervezte, a bozótirtást-parkosítást sem a Közüzemi Vállalat által kijelölt vállalkozó végezte. Az önkormányzattól nem volt műszaki irányítás, mivel az egész „akció” a nagy melegre és a munkahelyi elfoglaltságokra tekintettel esténként zajlott le.

A segítőkész emberek közül a munka végeztével többen a helyi szórakozóhelyeket látogatták meg, de nagy részük még csak ez után tért haza napi munkájához.

Több mindenkitől hallottam. „Sietek, mert még etetnem kell!” Mások éppen kapálásra, vagy permetezésre hivatkozva igyekeztek el.

Ugye kedves polgárok, akik itt élnek közöttünk, azok tudják, hogy nekünk falusi embereknek „ganyézás” után „szaros” csizmában is van annyi becsületünk, tehetségünk és élethez való jogunk, mint azoknak, akik esténként a szürke aszfalton gyülekezve „trécselnek” és tervezgetik éjszakai programjukat?!

Mi már megszoktuk és tudjuk, hogy egy nap 24 órából áll, s nem csak addig tart, amíg a hivatalok be nem zárnak.

Az Inotáért Baráti Kör tagjai megtesznek mindent azért, hogy meggyőzzék az itt élő időseket és fiatalokat arról, hogy van különbség a ganyédomb és a portalanított aszfalt között, a falusi ház és a panelből épült kártyavár között, egy önálló önkormányzat és egy önző városi vezetés között!